

Belgrádi éjszaka

Ódon házak közén jövök föl
elhagyatott sikátoron
a balkáni hold kikönyököl
egy emeleti ablakon.

Éj-haja kibontva lebeg
a párkánytalan félhomályra.
Szerelmes levelet ír lehet
tollát a kék Szávába mártja.

Belgrád most sétál a hegyen
csillagai mind fölvonulnak.
Ötezer dinárom legyen
és félszégem elcsitulhat.

Lányra vár itt is a fiú
mint Prágában vagy Budapesten,
jóhírére a nő hiú
ezért is kívánja, hogy tessén.

A lila égen vár a hold,
megbűvölő szeme se rebben
mindegyik sarkon rádhajol
míg visszanezel meglepetten.

Neonfényes buleváron
a kocsik hangtalan suhannak
jobb nekem így gyalog járnom
látni milyen csodáid vannak.

Hol nádfüggönybe bújt az út,
betonvázon palota épül.
Felejtse el mi eszedbe jut
a hazugságok özönéből.

Nézem az új házakat ott
gátlástalan nyúlnak az égbe.
Egy propaganda megbukott,
költözzön szívünkbe a béke.

Az utca fölött vár a hold,
ábrándozva néz a vizekre.
Felhők könnyű fátyla alól
kivillan aranysárga keble.

SIMON EMIL

Jár az óra

Az óra jár, a mutató halad,
Lökdösi a perc-vonalakat.
Jár ketyegve, szolgál-mód forog,
És hallgatják az öblös bútorok.

S' én felhúdom, hogy járjon, mérje ki
Az én időm is, mikor szétveti
Mutatóit ég és föld között.
És csörög majd — de hiába csörög.